

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obno/2/2026
Identifikačné číslo spisu:	6125435516
Dátum vydania rozhodnutia:	21.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6125435516.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa JUDr. Jan Kotlík, advokát, Karloveské rameno 6, Bratislava, proti odporcovi 1/ AGROPEX, s.r.o., Sklabiná 295, Sklabiná, IČO: 36 622 001 a odporcovi 2/ DUBBIO s.r.o., Dubovce 301, Dubovce, IČO: 46 460 667, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 63Cb/139/2025, v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31. marca 2026, č. k. 42Cob/19/2026-177, takto

rozhodol:

Dovolanie navrhovateľa o d m i e t a .

Odporca 1/ a odporca 2/ m a j ú proti navrhovateľovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie odporcov 1/ a 2/ rozhodol uznesením č. k. 42Cob/19/2026-177 zo dňa 31.3.2026 tak, že v prvom výroku napadnuté uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) č. k. 63Cb/139/2025-73 zo dňa 12.12.2025 zmenil tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd vo výroku I. nariadil neodkladné opatrenie, ktorým zakázal nakladať odporcom 1/ a 2/ s označeným majetkom spoločnosti, nadobudnutým na základe zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 23.9.2025 a zo dňa 31.10.2025 uzatvorenej medzi AGROPEX s.r.o. a DUBBIO s.r.o., špecifikovaným v prílohe k Zmluvám, až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Vo výroku II. súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie, ktorým zakázal odporcom 1/ a 2/

nakladať s majetkom spoločnosti AGROPEX s.r.o. a spoločnosti DUBBIO s.r.o. špecifikovaným spôsobom.

3. Odvolací súd konajúc na základe odvolaní odporcov 1/ a 2/ dospel k záveru, že tieto sú dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil s námietkou, že súd pri nariadení neodkladného opatrenia vychádzal z neosvedčených tvrdení navrhovateľa o existencii jeho nároku voči odporcovi 1/ a súčasne vydal neodkladné opatrenie bez toho, aby skúmal primeranosť tohto zásahu do práv dotknutej strany (odporcov). Konštatoval, že navrhovateľ v samotnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neuviedol výšku jeho nároku (požiadavky, ktorú má evidovať voči odporcovi 1/), neosvedčil jeho existenciu či trvanie a ponechal tak na súd, aby si dané informácie v podobe skutkových tvrdení strany a osvedčenia dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhľadával z predložených listín, čo nie je prípustné. Ďalej uviedol, že navrhovateľ na osvedčenie svojho nároku pre účely nariadenia neodkladného opatrenia poukázal len na existenciu zmlúv o poskytovaní právnych služieb zo dňa 1.4.2021 a zo dňa 1.11.2021, na odstúpenie od uvedených zmlúv podaniami zo dňa 8.4.2025 a na predložené faktúry, ktorými vyúčtoval odporcovi 1/ odmenu za poskytovanie právnych služieb z uvedených zmlúv. Navrhovateľ teda neopísal skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie jeho nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana formou neodkladného opatrenia. Z pripojenej zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 1.11.2021 vyplynulo, že zmluvnými stranami uvedenej zmluvy je navrhovateľ ako advokát a Ing. Ondrušová ako klient. Neodkladné opatrenie odvolací súd považoval za neprimerané, pričom povinnosť tvrdenia vo vzťahu k proporcionalite zásahu má zásadne navrhovateľ, ktorý musí uviesť v návrhu dostatok skutkových tvrdení (s prihliadnutím aj na jeho obmedzené možnosti poznať presne hodnotu tohto majetku), túto povinnosť však nie je možné prenášať na súd. Odvolací súd uzavrel, že navrhovateľ hodnoverne neosvedčil základné podmienky nevyhnutné na nariadenie neodkladného opatrenia (neosvedčil samotný nárok ako aj proporcionalitu návrhu vo vzťahu k dotknutým právam odporcov). Z uvedeného dôvodu neboli naplnené základné predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote navrhovateľ dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

5. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že napadnuté rozhodnutie trpí nepreskúmateľnosťou z dôvodu existencie tzv. opomenutého argumentu a tiež, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s kľúčovou skutkovou a právnou argumentáciou dovolateľa, ktorá mala potenciál priamo zvrátiť výsledok konania.

6. K námietke opomenutého argumentu, týkajúceho sa porušenia § 14 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKR“) uviedol, že odvolací súd sa nevysporiadal s faktom, že k prevodu podniku došlo počas prebiehajúceho konkurzu. Dovolateľ tvrdil, že preukázal dokladmi výšku, dôvodnosť a pravosť svojej požiadavky a hroziacu mu ujmu v konkurznom konaní, tiež odkázal na spis na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 2K/7/2025 (aktuálne sp. zn. 3K/2/2026), ktorý mal súd prvej inštancie k dispozícii so všetkými dôkazmi, na ktoré dovolateľ v konaní poukazoval. Mal za to, že odvolací súd opomenul aplikovať § 14 ods. 4 ZKR, podľa ktorého po začatí konkurzného konania je dlžník oprávnený nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu len v rozsahu bežných právnych úkonov, pričom predaj časti podniku a presun kompletnej prevádzky vylučuje povahu bežného právneho úkonu, pričom odvolací súd mal podľa dovolateľa legalizovať porušenie kogentnej normy konkurzného práva. Dovolateľ tiež tvrdil, že došlo k zneužitiu inštitútu ochrany poľnohospodárskeho podniku. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odklad právoplatnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu podľa 444 ods. 2 CSP z dôvodov osobitného zreteľa a hroziacej bezprostrednej a ťažko napravitelnej ujmy.

7. Odporcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu žalobcu vyjadrili, pričom dovolaciemu súdu navrhli, aby dovolanie navrhovateľa ako neprípustné odmietol, resp. ako nedôvodné zamietol a priznal odporcom náhradu trov dovolacieho konania.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho opodstatnenosti. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky bral na zreteľ, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) bolo kľúčové pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

12. Dovolací súd preto v prejednávanej veci skúmal, či uznesenie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Z ustálenej judikatúry odvolacieho súdu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/66/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/154/2018 a sp. zn. 8Cdo/83/2017) vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP.

13. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, pričom konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/154/2018).

14. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) sa zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017). O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, by išlo v prípade, ak by súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednávania, ktorá odôvodňuje zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec meritorne prejednal.

15. V predmetnej veci sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej ani o rozhodnutie, ktorým by sa konanie vo veci samej končilo. Žalobca jedným podaním spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia zároveň podal na súd prvej inštancie aj žalobu vo veci samej, označenú ako „žaloba o neplatnosť, resp. odporovateľnosť právnych úkonov“. Teda návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný v

začatom konaní, preto rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nekonzumuje vec samu. V uvedenom spore je navrhovateľom požadovaný návrh na vydanie neodkladného opatrenia návrhom na dočasnú úpravu pomerov medzi sporovými stranami, nakoľko navrhovateľ sám v žalobe ako merito veci označil konanie o neplatnosti, resp. odporovateľnosti právnych úkonov. Vo veci prejednávanej tak ide o situáciu, kedy sa neodkladným opatrením dočasne upravuje určitý stav bez vplyvu na konečnú, definitívnu ochranu, poskytnutú až rozhodnutím súdu vo veci samej.

16. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

17. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že dovolateľ dôvody dovolania vyvodzoval výslovne len z § 420 písm. f) CSP. Z obsahu dovolania však možno vyrozumieť aj výhrady k nesprávnemu právnemu posúdeniu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V takomto prípade je však dovolanie podané z dôvodov nesprávneho právného posúdenia (§ 421 ods. 1 CSP) a priori vylúčené úpravou podľa § 421 ods. 2 CSP, podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu pritom predstavuje rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, čo je prípad upravený v § 357 písm. d) CSP.

18. Dovolateľ v dovolaní zároveň žiadal o odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov na odloženie právoplatnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 2 CSP, pričom v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (m. m. uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2022, sp. zn. IV. ÚS 578/2022 a z 26. októbra 2022, sp. zn. II. ÚS 483/2022).

19. So zreteľom na vyššie uvedené, keďže nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešným odporcom 1/ a 2/ priznal voči navrhovateľovi nárok na náhradu trov v celom rozsahu.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.